

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.650/2022/11.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2023. március 8. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberkereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt vádlottl ellen indult büntetőügyben a Gyulai Törvényszék 2022. szeptember 8. napján kihirdetett 2.B.269/2021/68. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett emberkereskedelem büntettét a Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat, (3) bekezdés b) pont 1. fordulat, e) pont 6. fordulat, i) pont szerint minősíti.

A folytatólagosan elkövetett rablás büntettét okirattal visszaélés vétségének [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont 1. fordulat] és készpénzhelyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat] is minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 7 (hét) évre súlyosítja.

A vádlottnak kártérítés címén kell megfizetnie a magánfél részére megítélt összeget.

Az ez után fizetendő illeték összege helyesen 45.800,- (negyvenötezer-nyolcszáz) forint,

melyet a NAV 10032000-01070044-09060018 számú illeték bevételi számlájára kell megfizetni az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a bv intézet neve

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2022. szeptember 9. napjától 2023. március 8. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 7.200,- (hétezer-kettőszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Gyulai Törvényszék fenti számú határozatával a 2020. március 17. napjától őrizetben, 2020. március 19. napjától letartóztatásban lévő vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett emberkereskedelem büntettségében [Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat, (3) bekezdés b) pont, e) pont 2. fordulat, i) pont] és folytatólagosan elkövetett rablás büntettségében [Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont 1. fordulat], ezért a vádlottat halmazati büntetésül 6 év szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy abból a vádlott a büntetés legalább kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben 2.988.000,- forint vagyonekobzást rendelt el. A kiszabott fegyházbüntetésbe beszámította a vádlott által 2020. március 17. napjától 2022. szeptember 8. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat, hogy magánfél1 magánfél részére a jogerős határozat kézbesítésétől számított 15 napon belül fizessen meg 763.436,- forintot, továbbá 45.806,- forint eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Békés Megyei Adóigazgatósága felhívására az ott közölt módon és időben. Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlottat kötelezte 823.129,- forint bűnügyi költség viselésére, míg megállapította, hogy a fennmaradó 880.892,- forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Az ügyészség a vádlott terhére hosszabb tartamú fegyház fokozatú szabadságvesztés kiszabása érdekében,

a vádlott és védője kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése és a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának börtönben történő megállapítása érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészség által bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta, a védelemi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A Bf.77/2022/29. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet korlátozott terjedelemben bírálja felül. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem vétett. Az elsőfokú ítéletben a vádlott személyi körülményeire és korábbi elítélésére vonatkozó adatok is a tényállás részét képezték, ezért az ítélet indokolásának akként történő helyesbítése szükséges, hogy a történeti tényállás a [8] bekezdéstől a [43] bekezdésig tart.

[4] Indítványt tett az előéleti adatok kiegészítésére, továbbá arra, hogy az ítélet [24] bekezdésében annak megállapítását, hogy a vádlott üzletszerűen követte el a cselekményeket, a másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolása részének tekintse.

[5] A bűncselekmények minősítése körében az ítélet indokolása hiányos, holott a Be. 561. § (3) bekezdés e) pontja alapján az ügydöntő határozat indokolásának rövidített indokolás esetében is tartalmaznia kell a bíróság által megállapított tényállás szerinti cselekmények minősítését és a cselekmények minősítésének jogi indokolását. Ezért indítványozta, tekintve, hogy az ítélet szóbeli indokolásából a fenti tények megállapíthatók, hogy az elsőfokú ítélet indokolását a másodfokú bíróság a 68. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7., 9. oldalán rögzítettekkel egészítse ki. Az emberkereskedelem büntette körében az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni a Btk. 192. § (3) bekezdés b) pontjának 1. fordulátát, valamint tévesen hivatkozott az e) pont 2. fordulátára, mert az helyesen a megállapított tényállás alapján 6. fordulat. A folytatólagosan elkövetett rablás büntettének a minősítése törvényes, azonban az elsőfokú bíróság jogilag értéketlenül hagyta a II. tényállási pontnak azt a részét, amely szerint a vádlott és társa 2018. november 4. napján magánféll sértettől jogtalan eltulajdonítás végett elvette a sértett bankintézet neve által kibocsátott bankkártyáját, valamint a sértett nevére kiállított TAJ-kártyát és az útlevelet. Az okirattal visszaélés és a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés a rablási cselekmény mellett önálló bűncselekményt valósít meg, ilyen esetben a rablás, valamint az okirattal visszaélés, illetőleg a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés valóságos alaki halmazatban állapítható meg.

[6] A bűnösségi körülmények körében indítványozta az enyhítő körülmények köréből mellőzni a rablás cselekmény vonatkozásában azt, hogy az okozott kár az alsó határ közelében van, a rablás ugyanis önálló, a lopástól elkülönülő bűncselekmény. Alapeseteiben az elkövetési értéknek nincs jelentősége. Ugyanakkor további súlyosító körülmény a cselekmények gátlástalan elkövetési módja. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul tért el a szabadságvesztés tartamának meghatározása során az irányadó középértéktől a vádlott javára. A közügyektől eltiltás tartama arányos és az egyéb ítéleti rendelkezések, a feltételes szabadság legkorábbi időpontja, valamint az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a törvénynek megfelelően történt. Az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását nem tartotta indokoltnak.

[7] Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően rendelkezett a magánfél által előterjesztett polgári jogi igényről, ítéletének rendelkező részében azonban elmulasztotta nevesíteni, hogy azt a magánfél részére, mint kártérítést ítélte meg, ezért indítványozta ennek pótlását. A polgári jogi igény megítélésével kapcsolatban felhívott jogszabályok helyesbítése indokolt. Az elsőfokú bíróság a megítélt polgári jogi igény összege után lerovandó illetéket nem az illetéktörvényben részletezett kerekítési szabályok szerint határozta meg, mert az eljárási illeték összegét kerekíteni kell oly módon, hogy az 50,- forint alatti maradékot el kell hagyni, így a vádlott által fizetendő illeték összege helyesen 45.800,- forint. Az illetékfizetési kötelezettséggel kapcsolatos jogszabályi rendelkezések helyesbítése is szükséges.

[8] Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy a vádlott 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett emberkereskedelem büntettként értékelt cselekményét a másodfokú bíróság a Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat, (3) bekezdés b) pont 1. fordulat, e) pont 6. fordulat, i) pont, a folytatólagosan elkövetett rablás büntettként értékelt cselekményt pedig folytatólagosan elkövetett rablás büntettként, okirattal visszaélés vétségének [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont 1. fordulat] és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat] is minősítse, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, a magánfél magánfél részére megítélt 763.436,- forintot kártérítésnek tekintse, állapítsa meg, hogy a vádlott 45.800,- forint eljárási illetéket köteles megfizetni a NAV felhívására, az ott közölt módon, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben.

[9] A vádlott védője írásban indokolt fellebbezésében a perbeszédében elmondottakat tartotta fenn változatlanul, melynek lényege, hogy a sértettek önként, minden kényszer és fenyegetés nélkül dolgoztak együtt a vádlottal, bármikor szabadon eltávozhattak volna, választhattak volna minden korlátozás nélkül más pénzkereseti lehetőséget. A sértetteknek a vádlotthoz sem anyagi, sem másfajta kötődésük nem volt, a sértettek nem voltak kiszolgáltatott helyzetben, úgy, hogy azt a vádlott teremtette volna meg vagy használta volna ki a sértettek akarata ellenére. Ezt a felmentésre irányuló fellebbezés rövid indokolásának tekintette. A büntetés enyhítésének indoka, hogy a vádlott kiskorú gyermek neveléséről gondoskodik, önhibáján kívül a büntetőeljárás ideje nagyon elnyúlt, ezért véleménye szerint a kiszabott büntetés enyhítése indokolt.

[10] Kizárólag az ügyészség által a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezés az alapos, a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írtak helytállóak.

[11] A vádlott védője írásban indokolt fellebbezésében felmentésre irányuló indokolást is előterjesztett.

[12] A védő az ítélet kihirdetését követően a tárgyaláson kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. A Be. 584. § (3) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezése indokolásában előadott, a vádlott felmentését célzó indítványa a fellebbezés kiterjesztésének tekintendő, amelyre nincs törvényes lehetőség, így a másodfokú bíróság kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését ítélte joghatályosnak.

[13] Tekintve, hogy a fellebbezések bejelentésére kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján került sor, az ítéltábla megállapította, hogy a Be. 590. § (3), (5), (5a) és (7) bekezdéseiben írt korlátozott felülbírálatnak van helye.

[14] A Be. 590. § (5) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) és (4) bekezdésében meghatározott esetben az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja

a) az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a Be. 607. § (1) bekezdés, 608. § (1) bekezdés, illetve 609. § (1) bekezdés alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni,

b) a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni,

c) a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést, továbbá

d) a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést.

[15] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ha a fellebbezést kizárólag a Be. 583 § (3) bekezdése alapján jelentették be. Az ítéltábla e jogszabályi keretek között elvégzett korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett. Az ítélet írásba foglalásakor ugyanakkor a jogi indokolás terjedelmét illetően azonban nem a Be. 562. § (2) bekezdésében részletezetteknek megfelelően járt el. A hivatkozott törvényhely szerint, ha a fellebbezés kizárólag a büntetésre, illetve az intézkedésre vonatkozó rendelkezés ellen irányul, az ügydöntő határozat indokolása az 561. § (3) bekezdés a)-c), és e) pontjában és az 564. § (4) bekezdésében meghatározottakból is állhat. Az 564. § (4) bekezdésében írtak alapján a bűnösséget megállapító ítélet indokolásának tartalmaznia kell a büntetés kiszabása, intézkedés alkalmazása vagy ezek mellőzése esetén e döntés indokait az alkalmazott jogszabályok megjelölésével, azaz a rövidített indokolással ellátott ítéletnek is tartalmaznia kell a cselekmények minősítésének jogi indokolását.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletének szóbeli indokolásában kellően részletezte a vádlott terhére rótt bűncselekmények minősítésének jogi indokait, azonban az írásba foglalt ítélet ezt nem tartalmazta, ezért azt a másodfokú bíróság a lentebb írtak szerint pótolta.

[17] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor ítéletének indokolásában a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és a korábbi büntetésére vonatkozó adatokat a tényállás részének tekintette.

[18] A Be. 561. § (3) bekezdés a), b) és c) pontjai szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a vádra történő utalást, majd a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, a korábbi büntetésekre vonatkozó adatokat és ezt követi a bíróság által megállapított történeti tényállás

[19] Ezért a másodfokú bíróság az ítélet [4], [5], [6] és [7] bekezdésében írtakat nem tekintette a tényállás részének.

[20] A vádlott büntetett előéleti adatai körében írtakat a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a Szarvasi Városi Bíróság 8.B.245/2004/5. számú ítéletének alapját képező bűncselekményeket a vádlott 2002. július 3. és 2002. október 28. napjai között követte el. A szabadságvesztés kitöltöttnek tekintendő 2007. év december hó 19. napjával.

[21] Ezen túlmenően az ítélet tényállásában a [24] bekezdésben írt azon megállapítást, hogy a vádlott üzletszerűen követte el a bűncselekményeket, a jogi indokolás részének tekintette.

[22] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján vádlott1 vádlott bűnösségére helyesen következtetett, a bűncselekmény minősítésének felülbírálata során [Be. 590. § (5) bekezdés c) pont] azonban megállapította, hogy a 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett emberkereskedelem büntettének minősített cselekmények tekintetében elmulasztotta felhívni a Btk. 192. § (3) bekezdés b) pontjának 1. fordulatát, holott az ítélet [18] bekezdésében megállapítottak szerint a sértetteket tettelesen bántalmazta, őket testi fenyegetésben részesítette, arcukat, illetve egyéb testrészeit ütötte, azaz erőszakot alkalmazott velük szemben, továbbá tévesen hivatkozott az e) pont 2. fordulatára, mert a sértettek nem a vádlott felügyelete alatt álltak. A vádlott a befolyása alatt álló sértetteket szerezte meg másnak a prostitúciós tevékenység végzése érdekében. Ezért a másodfokú bíróság a 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett emberkereskedelem büntettét a Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat, (3) bekezdés b) pont 1. fordulat, e) pont 6. fordulat és i) pont szerint minősítette.

[23] A folytatólagosan elkövetett rablás büntettének jogi minősítése a törvényi rendelkezéseknek megfelelő, hiszen a vádlott a sértettet öntudatlan állapotba helyezte, mely egyoldalú magatartás volt és mint ilyen, az erőszakkal, fenyegetéssel egyenértékű hatalmaskodás, eleve a sértetti ellenállás leküzdését jelenti (BH2017.220). A rablás büntette tekintetében az elsőfokú bíróság a vádlottat, mint önálló tettest ítélte el. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a folytatólagos bűncselekmény első részselekményét tanú2vel együtt valósította meg. tanú2vel szemben azonban az ügyészség a büntetőeljárást büntethetőséget kizáró ok miatt megszüntette. Ezért ezt a részselekményt az I. rendű vádlott tettesként, míg a második részselekményt a vádlotti kényszer és fenyegetés hatására tanú1 és tanú2 valósította meg. tanú1gyel szemben az ügyészség ugyancsak büntethetőséget kizáró ok miatt a büntetőeljárást megszüntette. Így ezt a részselekményt a vádlott, mint közvetett tettes követte el.

[24] Következetes a bírói gyakorlat abban (BH2012.166), hogy amennyiben az elkövető a folytatólagos bűncselekmény egyes részselekményeit más-más elkövetői

magatartással valósítja meg, úgy a folytatólágosság törvényi egységére tekintettel terhére egységesen a súlyosabb elkövetési alakzat állapítható meg.

[25] A bűncselekmény elkövetésében résztvevő személyek büntetőjogilag nem vonhatóak felelősségre a Btk. 15. § c) pontja alapján, mert a büntetendő cselekményt olyan kényszer vagy fenyegetés hatása alatt követték el, amely miatt képtelenek voltak az akaratuknak megfelelő magatartásra.

[26] A Btk. 13. § (3) bekezdésében írtak szerint társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg. Megállapításának feltétele, hogy az elkövetők szándékegységben valósítsák meg a bűncselekményt. Figyelemmel arra, hogy a kényszer és fenyegetés hatása alatt álló személyek nem lehetnek szándékegységben a vádlottal, így a társtettségben történő elkövetés a vádlott tekintetében nem állapítható meg. Nem létesül társtettség, ha az elkövető olyan személlyel hajtja végre a cselekményt, aki büntetőjogi felelősségre nem vonható (BH1982.361).

[27] Az elsőfokú bíróság a II. tényállási pontban részletezett cselekmény esetében a [31] bekezdésben írtak szerint megállapította, hogy a vádlott és társa a sértett öntudatlan állapotát kihasználva eltulajdonította a sértett pénzkazettában lévő pénzét, továbbá a bankintézet neve által kibocsátott bankkártyáját, a sértett nevére kiállított TAJ-kártyát és útlevélét. Ezen cselekményeket azonban jogilag nem értékelte.

[28] A Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont 1. fordulatába ütköző okirattal visszaélés vétségét az követi el, aki egy vagy több olyan közokiratot, ami nem kizárólag a sajátja, másról jogtalanul elvesz.

[29] A Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjának 1. fordulatába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségét követi el, aki egy vagy több olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszközt, amely nem vagy nem kizárólag a sajátja vagy amelynek a használatára nem, vagy nem kizárólagosan jogosult, másról, annak beleegyezése nélkül, jogtalanul elvesz. A Btk. 459. § (1) bekezdés 19. pontjában írtak szerint a bankkártya készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek minősül. A rablás elkövetési tárgya idegen dolog. A dolog értéke a jelentős, illetve különösen nagy vagy ezt meghaladó érték esetét kivéve közömbös, jelentősége az elvétel módjának van. Következetes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy amennyiben az elvétel egyidejűleg okiratra nézve is megvalósul, úgy vizsgálni kell az elkövetésben megnyilvánuló cselekmény tényállásszerűségét. A cselekmény elkövetésének idején, 2018. november 4. napján hatályban lévő törvény szövege szerint az elkövetési magatartás a „másról jogtalanul elvesz”, ezért az okirattal visszaélés bűncselekménye a 2 db közokiratot tartalmazó pénzkazetta elvételével befejezetté vált. Így az okirattal visszaélés önálló bűncselekményt valósított meg. Bűncselekmény halmazat jön létre, ha az elkövető egy vagy több cselekménye több bűncselekményt valósít meg és azokat egy eljárásban bírálják el. Valódi, heterogén alaki halmazat jön létre, amikor az elkövető egyetlen magatartással különböző bűncselekményeket valósít meg [Btk. 6. § (1) bekezdés]. Ezért az elsőfokú bíróságnak a vádlott büntetőjogi felelősségét a rablással halmazatban közokirattal visszaélés vétségében is meg kellett volna állapítania. Akárcsak a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélést, hiszen annak elkövetési magatartása az ilyen fizetési eszköz elvétele. A bankkártya szintén a pénzkazettában volt elhelyezve, amelyet a vádlott és társa elvettek a

sértettől. Így a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjának 1. fordulataba ütköző készpénzhelyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének elkövetési magatartásai közül az elvétel megvalósult. A fentiek alapján az ítéltábla megállapította, hogy az ítélet tényállásában II. és III. pontban leírt cselekmények folytatólagosan elkövetett rablás büntettének, valamint okirattal visszaélés vétségének [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont 1. fordulat] és készpénzhelyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat] minősülnek (BH2017.177. és BH2021.192.).

[30] A büntetés kiszabása során a büntetést befolyásoló tényeket az elsőfokú bíróság szinte maradéktalanul értékelte, tévedett azonban, amikor enyhítő körülményként hivatkozott arra, hogy a rablási cselekmény vonatkozásában az okozott kár az alsó határ közelében van. A rablás alapeseteiben az elkövetési értéknek nincs jelentősége, azaz a bűncselekmény bármilyen csekély értékű dolog elvételével megvalósulhat. Kizárólag a rablás súlyosabban minősülő eseteiben van jelentősége az elkövetési értéknek, a jelentős, a különösen nagy vagy ezt meghaladó érték tekintetében. Az 56. BK. vélemény III/3. pontjában írtak szerint enyhítő körülményként kizárólag az értékelhető, ha a minősítés függ az értékhatártól. Akkor enyhítő körülmény, ha a kár, az érték vagy a vagyoni hátrány az alsó, súlyosító pedig, ha a felső határ közelében van.

[31] Mellőzte továbbá enyhítő körülményként értékelni, hogy a vádlott hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt. A bűncselekmény elkövetése 2020. január végéig tartott, kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények elkövetése miatt indult a nyomozás és folyt le a bírósági eljárás, 2022. szeptember 8. napján kihirdetésre került az elsőfokú ítélet. Ez nem minősül aránytalanul hosszú büntetőeljárásnak. Ezért azt értékelte a másodfokú bíróság enyhítő körülményként, hogy a vádlott közel három éve van előzetes fogvatartásban.

[32] Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket többszörös halmazatban megvalósító vádlott vonatkozásában kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el a büntetési célok.

[33] Osztotta azonban az ítéltábla az ügyészség azon álláspontját, mely szerint a bűncselekmények tárgyi súlyára, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokára, a bűncselekmények elkövetésének körülményeire tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama eltúlzottan enyhe, az nem szolgálja kellően sem a speciális, sem a generális büntetés kiszabási célokat, hiszen vádlottl vádlott kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket valósított meg többszörös halmazatban, részben folytatólagosan. Az elsőfokú bíróság az irányadó középértéktől indokolatlanul tért el a vádlott vonatkozásában, ezért az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztés tartamát a középértékkel egyezően a rendelkező részben foglaltak szerint súlyosította. Nem látta indokoltnak a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának Btk. 35. § (2) bekezdésben írtak szerinti eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban történő meghatározását a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel.

[34] A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés törvényes, akárcsak az irányadó tényállás alapján a bűncselekmény elkövetése során megszerzett vagyon vonatkozásában a vagyonek kobzásra vonatkozó rendelkezés.

[35] Az ítélet [57] bekezdésében írtakat akként helyesbítette, hogy a bíróság a szabadságvesztés büntetésbe számította be a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

[36] Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította a bűncselekménnyel okozott kár összegét, ehhez képest megfelelően rendelkezett a magánfél által előterjesztett polgári jogi igényről, ítéletének rendelkező részében azonban elmulasztotta megállapítani, hogy azt a magánfél részére, mint kártérítést ítélte meg, ezért ezt az ítéltábla pótolta. A polgári jogi igény megítélése kapcsán helyesen a Ptk. 6:518. §-át, valamint a Pp. 344. § (1) bekezdését alkalmazta.

[37] Helyesen kötelezte a vádlottat a megítélt kártérítés után illeték megfizetésére, az illeték összegének meghatározása során azonban nem volt figyelemmel az illetéktörvény 7/A. § (1) bekezdés 2. mondatában írtakra, mely szerint a lerovandó eljárási illeték összegét kerekíteni kell oly módon, hogy az 50,- forint alatti maradékot el kell hagyni, az 50,- forintot és az azt meghaladó összeget pedig 100,- forintnak kell számolni. Így ezt a rendelkezést a másodfokú bíróság megváltoztatta és megállapította, hogy a vádlott által fizetendő illeték összege helyesen 45.800,- forint. E körben az elsőfokú bíróság által hivatkozott jogszabályhelyeket az ítéltábla helyesbítette, mellőzte az Itv. 38. § (2) és 53. § (1) bekezdésére történő hivatkozást, mert ezen jogszabályhelyeket az elsőfokú bíróság nem alkalmazta.

[38] A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság kizárólag az ügyész által a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezést ítélte alaposnak és az elsőfokú bíróság ítéletét hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 606. § (1) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[39] Az ítéltábla a Be. 561. § (2) bekezdés b) pont és a 184. § (2) bekezdés f) pontja alapján a vádlott tényleges tartózkodási helyét megállapította.

[40] A Btk. 92. § (1) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt.

[41] A bűnügyi költségről történő rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapult.

[42] Az ítélet ellen a Be. 615. § (2a) bekezdés értelmében fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2023. március 8.

Dr. Benedek Tibor s. k.

Dr. Katona Dorottya s. k.

Sefta Márta dr. s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.650/2022/11. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 2.B.269/2021/68. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős.

Szeged, 2023. március 8.

Dr. Benedek Tibor s. k.

a tanács elnöke